

Ha a mindennapok híradásai alapján ítéljük meg a világunkat, akkor eddig a 2024-es esztendőt a katasztrófák évének tarthatjuk. Se szeri, se száma a viharkároknak, a természeti erők tombolásának, legyen szó földrengésekről, földcsuszamlásokról, árvizekről. A mentők, a tűzoltók, a katonák és a civilek nap mint nap küzdenek az elemekkel, harcolnak csecsemők és aggastyánok életéért, összefognak a katasztrófaelhárításban.

A legnagyobb veszéllyel azonban nem az elemek tombolása fenyegeti a huszonegyedik század emberét, nem a villámcsapástól és az özönvíztől kell mindennap leginkább féltenie a biztonságát. Mindezek kegyetlen sorscapást hozhatnak ugyan magukkal, ám a legsúlyosabb bajokat mégis emberek okozzák az emberiségnek. Tönkretesznek egyént és családot, gyengét és erőset, egzisztenciát és egészséget.

„Ember embernek farkasa” – tartja a latin mondás arra utalva, hogy sokan rosszakarói embertársuknak, s szándékosan rosszat is tesznek ellene. Ugyanakkor a farkas kedvtelésből nem marja meg áldozatát, csakis akkor támad rá, ha az éhség hajtja. A huszadik század szégyenkorának emberéről a nyolcvan éve meghalt Radnóti Miklós verséből tudjuk: „... mikor az ember úgy elaljasult, hogy önként, kéjjel ölt ...” Nem véletlen, hogy Thomas Mann egyik regényében a tökéletes világot ember nélkülinek képzelte el.

A százhuszonöt éve született Implom József példája arra int bennünket, hogy a kölcsönös tisztelet és megbecsülés világában a tevékeny élet örömei hozzák el a megoldást. Implom tanár úr megosztotta tevékenységét a helytörténet, a régészet, a nyelvtudomány, a kultúra szervezése között. Hatott családjára, tanítványaira, városára, szakmai környezetére. „Akik közel jönnek hozzád, azokra több essék fényedből és melegedből, mint akiknek nincs szükségük terád. Családtagjaid, mindennapi társaid s a hozzád fordulóknak legyenek számodra, mint a kályhának a szoba, melynek melegítésére rendelik” – fogalmaz ugyanerről Weöres Sándor.

(80 pont)